

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **D.V.N.**, narozený dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Balková
zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2018, č. j. OAM-49/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou blanketní žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 4. 7. 2018. Zároveň požádal o ustanovení advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského svým zástupcem.
2. V **doplnění žaloby** žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce Mgr. Lechovského namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření na str. 3-4 napadeného rozhodnutí považoval žalobce za zavádějící, nedostatečné a neúplné.
3. Princip výjimečnosti zajištění podle čl. 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), se promítá v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž *„ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“*. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie, a to logickým a přezkoumatelným způsobem. Žalovaný této povinnosti nedostál a při vyhodnocení klíčových okolností žalobcovy pobytové historie a jeho zajištění dospěl ke zjevně nesprávným a zavádějícím závěrům.
4. Žalovaný především vůbec nezhodnotil to, že si žalobce nebyl vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“). Skutečnost, že si nebyl vědom svého nelegálního pobytu a předpokládal, že neexistuje žádné vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, je zcela zásadní a vnáší nové světlo na posouzení skutečnosti, že se na území ČR nacházel nelegálně, ovšem nikoli vědomě, což vyplývá mj. z toho, že mu správní orgán zcela nesprávně doručoval na adresu, kde se nezdržoval a ani zdržovat nemohl, neboť se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, což si správní orgán měl a mohl ověřit z jemu dostupných evidencí. Absence úvahy žalovaného, která by dostatečně vyhodnotila právě tuto skutečnost, tak činila napadené rozhodnutí zcela neúplným.
5. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2016, č. j. 7 Azs 269/2016-21, v němž tento soud rovněž řešil otázku, do jaké míry je třeba se vypořádat s možností uložení zvláštních opatření v případě, že cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu poté, co byl zajištěn po nerespektování správního vyhoštění, když se dobrovolně dostavil na cizineckou policii řešit svoji pobytovou situaci. Zástupce žalobce z předmětného rozsudku citoval podstatnou pasáž. Poukázal na to, že povinností postulovaným v předmětném rozsudku žalovaný v žádném případě nedostál, neboť zcela nesprávně vyhodnotil to, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně zcela nevědomě. Přinejmenším implicitní přesvědčení žalovaného o snaze žalobce vyhýbat se správním orgánům či se dokonce jakkoliv skrývat a setrvávat na území ČR bez pobytového oprávnění bylo zcela zjevně neopodstatněné. S ohledem na to, že rovněž na této „skutečnosti“ žalovaný založil svůj názor o nemožnosti uložení zvláštních opatření, zatížil napadené rozhodnutí zřejmou vadou nezákonnosti.

6. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a přiznal odměnu ustanoveného zástupce ve specifikované výši.
7. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** upozornil na skutečnost, že žalobce byl dne 4. 5. 2018 propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců a od té doby není místo jeho pobytu známé. S podanou žalobou nesouhlasil a měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Byl přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán v rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Žalobce byl dne 9. 3. 2018 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem jeho zajištění byla skutečnost, že byl zadržen Službou kriminální policie z důvodu, že je na něj veden záznam v Evidenci nežádoucích osob (ENO). Při následné kontrole žalobce přivolané policejní hlídce nepředložil žádný cestovní doklad či jiný doklad totožnosti a na základě jím sdělených údajů o totožnosti hlídka pojala podezření. Z toho důvodu byl žalobce zajištěn a převezen na pracoviště OPKPE Praha, kde bylo lustrací v příslušných evidencích zjištěno, že žalobce nemá na území povolen pobyt a je veden v ENO, protože mu bylo dne 7. 1. 2018 rozhodnutím č. j. KRPA-43121-32/ČJ-2017-000022 uloženo správní vyhoštění na dobu tří let. Toto rozhodnutí se stalo vykonatelným dne 3. 3. 2018, proto byl žalobce dne 9. 3. 2018 zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude dále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
9. Z výše uvedených důvodů správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že „*v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová*“ (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, sp. zn. 5 Azs 24/2008). Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, sp. zn. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
10. K námitce, že žalovaný dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mj. uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčilo žalobcovo naprosté nerespektování právního řádu i jemu zákonem uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (viz str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí).
11. K tvrzení žalobce, že si nebyl vědom svého nelegálního pobytu, žalovaný uvedl, že z rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy č. j. KRPA-43121-32/ČJ-2017-000022 vyplývá, že žalobce do protokolu sepsaného dne 4. 2. 2017 mj. uvedl, že na území ČR žije od července 2017 [pozn.: správně 2007] a má podanou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, avšak ke dni sepsání protokolu mu nebyl znám výsledek řízení. Uvedl adresu, na které si přebírá poštu, avšak s dovětkem, že schránku zde nemá

označenou. Žalovanému je z evidence v Cizineckém informačním systému (CIS) známo, že žalobce dne 26. 5. 2010 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání-OSVČ, v této věci bylo dne 27. 2. 2015 pod č. j. OAM-14054-49/DP-2011 vydáno zamítavé rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal. Odvolání však bylo nadřízeným správním orgánem zamítnuto a rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu tak nabylo právní moci dne 20. 12. 2016. Od této chvíle žalobce na území ČR pobýval nelegálně.

12. K námitce nesprávného doručování rozhodnutí a nevědomosti žalobce žalovaný uvedl, že žalobce si pro řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu zvolil právního zástupce, konkrétně pana Mgr. Ing. L.D.D., kterému bylo rozhodnutí, jakož i ostatní písemnosti od udělení plné moci, doručeno. Správní orgán rozhodnutí doručoval v souladu s projevenou vůlí žalobce a nelze mu tedy dávat za vinu, že zmocněný zástupce žalobce o výsledku správního řízení neinformoval.
13. Ve věci správního vyhoštění byl žalobci ustanoven opatrovník, a to sdružení Pomoz jednomu člověku, neboť se žalovanému nepodařilo doručovat písemnosti na žádnou z adres, které žalobce uvedl do protokolu během pohovoru. Přitom je to právě žalobce, kdo má povinnost dle zákona o pobytu cizinců hlásit změnu adresy pobytu.
14. Pro řízení odkázal žalovaný na spisový materiál, měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
15. Ze zaslaného **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisového materiálu. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje následující skutečnosti: Z odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění ze dne 7. 1. 2018 je patrné, že žalobce byl v minulosti odsouzen pro spáchání trestných činů těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, ohrožení pod vlivem návykové látky, maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a přechovávání omamné nebo psychotropní látky a jedu. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce dne 9. 3. 2018 mj. uvedl, že v ČR nemá povolený pobyt. Dne 4. 2. 2017 s ním bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění, protože pobýval na území ČR bez víza a narušil veřejný pořádek – v ČR páchal trestnou činnost, za kterou již byl v pěti případech odsouzen. Za poslední trestný čin byl žalobce ve výkonu trestu od 28. 12. 2017 do 14. 2. 2018. Žalobce uvedl, že nevěděl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, neboť mu nebylo doručeno žádné rozhodnutí. Rozhodnutí o správním vyhoštění si nepřevzal, neboť v té době byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Na příslušný policejní orgán se za účelem zjištění stavu svého řízení o správním vyhoštění nedostavil, neboť si myslel, že řízení nadále probíhá. V době sepsání protokolu ze dne 9. 3. 2018 žalobce dle vlastních slov bydlel v tržnici SAPA v prázdném skladu a neměl žádnou doručovací adresu, neměl finanční prostředky k pobytu a vycestování a ke složení záruky a uvedl, že mu nic nebrání v návratu do Vietnamu a vrátí se tam rád dobrovolně, protože tam má rodinné zázemí. K rodinným příslušníkům na území ČR uvedl, že zde má manželku a dva syny, u mladšího syna ani neví, jak se jmenuje a kdy se narodil, neboť manželku v těhotenství opustil. Na syna neplatil a neplatí výživné. Nakonec žalobce do protokolu uvedl, že si je plně vědom toho, že maří výkon správního rozhodnutí, lituje toho, a protože nechce dále porušovat zákony ČR, vycestuje dobrovolně do Vietnamu. Žádost o mezinárodní ochranu, podanou dne 16. 3. 2018 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, odůvodňoval žalobce tím, že chce zůstat v ČR se svojí rodinou, být svým dětem nablízku a starat se o ně, přičemž doufá, že mu ČR vyhoví a pomůže mu vyřešit problém s pobytem.

16. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
17. Soud neshledal žalobu důvodnou.
18. Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
19. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
20. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“.* Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že *„[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“*, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, *„mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“*. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.
21. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 4-5), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Shledal, že žalobce neoprávněně pobýval na území ČR bez pobytového

oprávnění a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, přičemž tedy mařil výkon správního rozhodnutí. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Dále shledal rozpor mezi skutečnostmi uváděnými v řízení před policejním orgánem a v rámci podané žádosti, co se týče pevnosti rodinných vazeb žalobce na území ČR a možnosti vycestování do Vietnamu. Upřesnil také, že ze správního rozhodnutí o vyhoštění vyplynulo, že žalobce není otcem druhého ze synů a ve vztahu k prvnímu synovi neplní dlouhodobě rodičovské povinnosti, neplatí soudem uložené výživné a o dítě dlouhodobě nejeví zájem. V postupu žalobce žalovaný spatřoval účelovost jednání, kdy jeho cílem je setrvat na území ČR a pracovat zde, byť nelegálně. Žalobce rovněž na území opakovaně páchal protiprávní činnost, byl již pětkrát pravomocně odsouzen, mj. pro maření výkonu rozhodnutí, když nerespektoval soudem uložený trest zákazu řízení motorových vozidel. Žádné z uložených opatření nemělo na žalobce nápravný vliv a nelze se dle žalovaného domnívat, že by se žalobcovo chování nyní náhle změnilo. Konečně žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ke sp. zn. 1 Azs 349/2016.

22. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani v žalobě žalobce žádnou takovou okolnost hodnou zřetele nezmiňoval.
23. Ani směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-5 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, která nebyla nikterak krátkodobá (minimální délka posledního pobytu žalobce na území ČR činila dle jeho vlastních tvrzení více než 10 let) a během níž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, neboť porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Žalobce byl několikrát pravomocně odsouzen za páchaní závažné trestné činnosti. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii **jako celek** a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.
24. Argumentoval-li žalobce, že žalovaný nesprávně vyhodnotil tu okolnost, že žalobce na území pobýval nevědomě nelegálně, bylo k tomuto argumentu nezbytné konstatovat, že žalobce měl minimálně zájem na tom, aby zjistil stav a výsledek svého řízení o správním vyhoštění tím, že by se dostavil k příslušnému správnímu orgánu. Mezi jeho propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody a prvotním zajištěním za účelem realizace vyhoštění uplynul téměř jeden měsíc, jednalo se tedy zřetelně o dostatečnou časovou prodlevu ke

zjištění všech nezbytných skutečností. Dne 9. 3. 2018 žalobce do protokolu uvedl, že si je již svého nelegálního pobytu vědom a vycestuje, aby však následně účelově požádal o udělení mezinárodní ochrany.

25. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 7 Azs 269/2016-21, musí soud uvést, že není vzhledem ke zcela odlišnému skutkovému stavu aplikovatelný na nyní souzený případ. V dané věci totiž Nejvyšší správní soud rozhodoval za situace, kdy jediným odůvodněním nemožnosti uložení zvláštního opatření stěžovatelce byla skutečnost, že stěžovatelka nevycestovala z území ČR ve lhůtě stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění. Z odstavce 21 výše je naproti tomu patrné, že žalovaný o možnosti uložení zvláštních opatření žalobci rozhodoval po komplexním posouzení všech relevantních prvků jeho dosavadní pobytové historie na území ČR, přičemž tak učinil vyčerpávajícím způsobem.
26. Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
27. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
29. Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 12. 4. 2018, č. j. 17 A 54/2018-17, byl žalobci zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Podle § 35 odst. 9 zákona s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci výrokem III. tohoto rozsudku přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč/úkon (porada včetně převzetí a přípravy zastoupení; doplnění žaloby) a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8 228 Kč. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační

stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 21. května 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně